

Per una altra política

written by Pau Miserachs | 10 de març de 2022

L'independentisme defineix un espai polític ampli i heterogeni que s'ha proposat assolir la independència de Catalunya per la via democràtica malgrat la polaritzada posició en contra de l'Estat espanyol i la repressió que ha seguit a la celebració del referèndum d'autodeterminació del 1r d'octubre de 2017.

Oriol Junqueras reconeix en el seu *Tornarem a vèncer* que no hi havia res preparat i l'independentisme no tenia un acord polític intern sobre què fer l'endemà. Catalunya, sense oferir resistència, es va quedar a mercè de la reacció de l'Estat. Catalunya havia perdut la iniciativa política, com diu el mateix Junqueras.

Fossin quins fossin els resultats del referèndum com els de les posteriors eleccions al Parlament de Catalunya, l'Estat espanyol no admet considerar legitimada la via cap a la independència. La temptativa s'ha de reconèixer que el govern català va fracassar malgrat que la il·lusió i l'esperança amb la qual el poble va sortir a votar.

Amb independència dels resultats i de la participació, la mobilització va ser de país malgrat la pressió de l'Estat i la manca de convenciment del govern de la Generalitat a l'hora de no implementar la independència declarada en seu parlamentària.

El llavors president de la Generalitat Carles, Puigdemont, esperant negociar amb el govern de Mariano Rajoy va decidir no fer la independència. L'error també va ser no valorar la capacitat de reacció i de repressió del govern espanyol que va aprofitar la desmobilització dels catalans.

L'independentisme es va convertir en un idealisme sense projecte, amb una viabilitat actualment impossible tot i que va ser defensat per molts sense mesurar-ne les conseqüències.

És honest reconèixer que el 1r d'octubre no hi havia res preparat, com també ha fet Carles Puigdemont des de l'exili, però la confessió treu credibilitat a futures propostes. En política els errors tenen un preu i Oriol Junqueras i Carles Puigdemont ho saben.

Puigdemont ha estat elegit president del Consell per la República que vol erigir en nou pal de paller de l'independentisme, una unió de grups diversos com havia estat l'Assemblea de Catalunya dels anys 70. El paral·lelisme, però, no vol dir que siguin organitzacions equivalents.

Ara Puigdemont vol posar el Consell per la República per damunt dels partits, convertir-lo en la nova eina adequada per neutralitzar des de l'exterior els contra arguments de l'Estat que pretén suprimir la dissidència catalana. Com a eina exterior no se'n pot prescindir.

És possible resoldre el conflicte amb un referèndum d'autodeterminació pactat amb l'Estat, tot sabent que no existeixen forces polítiques hegemòniques i els sectors socials que vulguin lluitar per construir un nou país. Però no existeix voluntat política de negociar una solució al conflicte en un Estat com és l'espanyol en el qual tots els governs que hem conegut només parlen de la unitat d'Espanya com a mare de tots els vincles.

Avui tots els grups independentistes i part de les forces sindicals, socials i culturals de Catalunya es troben amb l'escull del fracàs del projecte que semblava definitiu i la innegable decepció de l'electorat català. Però la voluntat d'assolir la independència existeix i el poble català segueix a l'espera d'una nova oportunitat.

L'objectiu de la independència i crear la República Catalana encara és viu i les estratègies han de canviar. Sabem que ens movem dins d'un sistema pervers de relacions internacionals com ens està demostrant la Unió Europea. I com deia Arcadi

Oliveres, molt sovint no ens adonem de com en podem ser còmplices.

Catalunya ha de continuar activant l'esperança en el pacifisme com a manera de viure no-violenta, fomentant la comprensió i la tolerància entre altres valors, sense descuidar la mobilització cívica continuada i l'articulació política del sobiranisme fins a assolir la independència del regne d'Espanya. És així, seguint a Arcadi Oliveres (*Paraules d'Arcadi*, Angle Editorial 2021), com hem d'enfrontar el conflicte amb Espanya i trobar ponts i solucions, des del diàleg, la comprensió i l'empatia. Però ha de ser recíproca, i sense fer servir la repressió i la criminalització de l'independentisme com a estratègia. Espanya i el seu govern necessiten cultivar la cultura de la pau i buscar la reconciliació amb el poble ferit, amb una amnistia.